

Az első tanítványok

(János evangéliuma 1: 35-51).

János felkiáltása: "Ni az Istennek báránya!" Jézusban az igazi áldozatot látja, melyet nem emberek, hanem Isten hoz. Ez a meglátás nem volt meg kezdettől fogva Jánosnál, hanem Jézus kívánsága, hogy megkeresztelje őt, keltette benne. A Messiásban általában a győzedelmes királyt várták, ki ellenségeit legyőzi s íme most a Messiás áldozatnak tűnik fel, ki életét a bűnösökért odaadja. Maga János sem tudott emellett a látás mellett végig kitartani, mert fogságában elsötétült lélekkel kérdi; „*Te vagy-é az eljövendő, vagy mást várjunk?*”

A tanítványok pedig még az utolsó estén is azon versengtek, hogy ki fog közülük Jézus két oldalán ülni a trónuson.

Jézus első tanítványai a János tanítványai közül kerültek ki. János nem versengett, nem igyekezett megtartani tanítványait magának; neki az volt az elve: „*Neki növekednie kell, nekem pedig alászállanom!*” /Ján. 3,30./ Nem tette szabállyá gyülekezetében, hogy azoknak más hallgatniuk nem szabad, csak őt. A két első tanítvány nevét nem közli János evangélista, egyiküket utóbb megnevezi: Andrást; a másik, kinek nevét szerényen elhallgatja, csak ő lehet. Valami csodálatos vonzás viszi őket a szintéren megjelenő Jézus után, ki aztán hátra fordulva, megkérdi: Mit kerestek? Ők maguk sem tudják; Jézussal akarnak együtt lenni s azért annyit felelnek: Hol van a szállásod? Délután négy óra van s aznap nem is mennek el az Úr szállásáról. Abból, amit később Fülöp mond Nátánaélnak, látszik hogy Jézus az ótestamentumi jövendölések beteljesüléséről beszél velük; ezt ők tovább adták Fülöpnek, Fülöp pedig Nátánaélnak. A próféták ígéretei beteljesedőben! Isten órája elérkezett! Ez a szó járja be a hívők lelkét. Amit az első két tanítvány azon a késő délutánon megélt, a léleknek lélekkel való találkozása volt a közösség. Mintahogy két távollevő szerető együtt gondolkodik, úgy gondolkodtak ők Jézussal együtt; többet éltek meg, mint amennyit szóban hallottak: lelkük egybe bekapcsolódott Jézussal. Egyszer egy nagy imádkozót valaki esti imájánál meglesett. Valami nagyszerű imádság meghallására volt felkészülve; ehelyett ennyit hallott; „Uram, minden a régiben marad közöttünk!” A szüntelen való imádkozás is abban áll, hogy minden munkánknál felnézzünk Arra, aki szeret és aki a mienk! Az imádkozásban nem a sok szó sok kérés a fontos, hanem ez a hívő, bízó beletekintés Isten atyai szívébe, Jézus testvéri szívébe. Jézus nem azt mondja: „*Jertek és lássátok meg!*” hanem ezt: „*Jertek és meg fogjátok látni!*” így van a régi szövegekben. Ígéret van ezekben a szavakban: a tanítványok "látni" fognak, Jézus lényét fogják látni; Jézus lelkébe fognak belelátani.

A 41. vers pontosan így hangzik; „*András előbb találkozik a saját testvérével.*” Ebből az következik, hogy azután János is találkozott a saját testvérével, Jakabbal; de ezt az evangélista szerényen megint homályban hagyja. Jézus nem azt állapítja meg Péterről, mikor neki új nevet

ád, hogy mit lát benne, hanem, hogy mit akar belőle alkotni. Ez az ő új neve: nem a régi természetét jelzi, hanem új természetét, melyet Isten teremt benne.

Fülöppel, aki egy faluból származott a négy első tanítvánnyal: Jánossal, és testvérével, Jakabbal; Andrással és testvérével, Simeonnal, t.i. Betsajdából, miután ő is (Bemerítő) János tanítványa volt, ezekkel mindent megbeszél már, de oly természet volt, melynek biztatás kell; azért nem ő keresi meg Jézust, hanem Jézus szólítja fel őt követésre, mikor Galileába indul. Abból a dogmatikus modorból, ahogy Jézusról Nátánelnek beszél, azt látjuk, hogy hajlott arra, hogy a külsőn megakadjon s ez bátortalanná tette arra, hogy a lényegbe behatoljon. Mikor Péter merészen vallást tesz; *Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia! Fülöp csüggedten szól: Mutasd meg nekünk az Atyát és ez elég!* De Jézus mindenkivel természet szerint bánik és lehajol a gyengéhez. Fülöpnek lökés kellett, Péternek tartóztatás; mindenkivel úgy bánik, ahogy kell, az Úr.

Nátánellel is természete szerint bánik. Kritikus volt, de becsületes kereső. Nem akarja elfogadni a megvetett Názáretből származó Jézust Messiásnak, mert Názáretről a próféták mit sem szólottak; mégis gyötrődve tűnődik egy fügefafa alatt. Jézus a lélekbe lát s emlékezteti erre a tűnődésre. Ez csoda! Jézus belelátott; a csodára becsületesen hisz. Jézusnál akkor már ott időztek Isten angyalai, tehát a megkísértés után vagyunk. Azt ígéri, hogy közte és az ég között állandó lesz a kapcsolat s még nagyobb csodák következnek. Jákób álmára utal az Úr. Isten angyalai állandóan körülünk járnak és védenek, szolgálnak nekünk.

„Csia Lajos - feljavított kézírata.”